

målarsoda

Du, jag vet inget längre, så vilsen i människans värld.

Lutar jag mitt huvud mot en omålad fasad, känner hur solen värmer mig och jag kan inget känna längre.
Löper mina händer längs timret jag nyss slipat och låter mitt ansikte vila mot dess omålade råa yta. Saknar jag dig och söker dig överallt i allt jag nu ser, flyttfåglarnas vida vingetag, hur solen skimrar i skärgårdstallar och i vinden som inte kan slå omkull mig.

Var är du, jag som alltid trott på dig men aldrig känt din kärlek. Trodde jag i ett inbillat ögonblick att jag var någon slags ängel, då med hjärtat fyllt av kärlek, något slags hopp. Är det som om du bränt sönder min själ med din frånvaro, låtit mina tankar uppfyllas av dig och hur jag sökt dig i varje allé jag vandrat i.

Bryts jag sönder av var dag, allt jag förlorar och hur barnsligt jag håller fast i de förkolnade resterna av mina vingar. Slipar jag lite till, utmattad och hur mycket jag än ger räcker det ingenstans, min ofullkomlighet är slipdammet som yr i vinden. Jag är en av 7 miljarder i ett absolut ingenstans.

Syns inte mitt liv utanpå och det vet du, är vi tydligen fler levande på jorden nu än de som någonsin funnits i alla tidevarv räknat före oss. Det skrämmer mig. Försöker jag bara måla ett hus och vet du att målarsoda fräter på huden och luktar fränt? Saknar jag dig i mitt liv och om jag vårdar några timmerplankor kanske alla fel blir rätt.

Var är du? Jag saknar dig och om jag minns rätt visade du mig ett och annat och jag behöver dig, behöver dig kring min själ. Har en fjäder fastnat i fasaden och jag vet att det är från en fågel, ändå vill jag tro att den kommer från mig. Fast jag vet hur svärtad jag är. Så vilsen och hur underbart skönt det är en stund att luta ansiktet mot decennier gammalt timmer.

Ser du hur min hand dansar i björkallén? Bara ta den för fan, jag har odlat den för dig i tretton års tid. Och när en människa förlorat allt hopp men ändå ropar på dig borde du väl ändå svara. Eller ändå bättre, lyft undan mina hoptrasslade lockar när jag inte kan se längre.

Suckar jag till.

Doppar gummihandskhänderna i hinken och bara kör vidare. Känner hur det rinner längs underarmarna, låter det svida när jag klär timret i all min kärlek och min saknad efter dig vårdar varje penseldrag jag gör.

Och mitt ansikte är klätt i tårar och gammal slipdamm av ren kärlek. Så där lagom nasty, humanstyle du vet. Så kom och måla med mig för målarsoda bubblar lite och det tror jag du behöver. Göra lite nytta, typ. Och le i solen med någon som saknar dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kalypso med Poeter.se id #25459 innehar upphovsrätten